

Куцията каза тия думи на подигравка, увърненъ въ несъмненна побѣда. Той нито искаше да прикрие замисълтъ си отъ нещастния баща.

Емексизтътъ впиваше очи въ момичето легнало въ безгрижно-страстно положение. Като забѣлѣжи, че воденчарятъ още стои, той се намуси, но пакъ се пристори кроткъ и рече добродушно:

— Чорбаджи, ти си ималъ лѣна дѣвойка, машалла. Разгеле да почерпи гоститѣ... Хайде иди за ракия, а ние ще пазимъ воденицата. После прибави заплашително: ти познавашъ Емексизъ-Пехливана кой е.

Воденчарятъ разбра още отъ пръвъ пѣтъ мръсното намѣрение, което скриваше тая плитко скроена измама. Неговата проста, честна душа се възмути. Но той бѣше въ примка: единъ срѣшу двама въоръжени злодѣйци. Да се бори бѣше безумно и бесполезно: смъртъта му, която сега нищо не бѣше за него, нѣмаше да спаси щерка му. Той опита пакъ съ молба да умилюстиви душманитѣ.

— Агалъръ, смилете се за единъ болнавъ съ стари кокали човѣкъ... Капнѣлъ съмъ отъ работи днесъ... оставете ме да си легна... не ми заварявайте лицето.

Той говореше на глухи. Куцията изрънча:

— Хайде, хайде челеби, че сме жѣдни... много дрънкашъ, нали живѣишъ на воденица?... Върви за ракия! И той го тикна къмъ вратата.

— Азъ по това врѣме не излазямъ никѣдѣ отъ воденицата си, оставете ме! каза воденчарятъ глухо.

Двамата турци хвърлихъ тогава маската на кротостъта и тѣхнитѣ диви поглѣди се впиха като стрѣли въ воденчаря.